

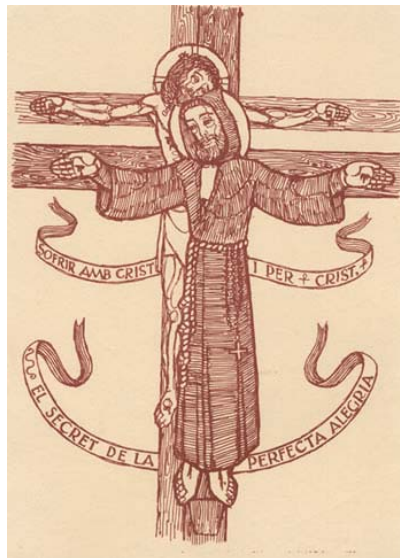
Hi ha un llibre *El Cántico de las Criaturas* (1), del qual he extret aquests apunts, que desglossa el significat de cada lloança que Francesc fa en aquest Càntic. Té 267 pàgines, per tant, només puc començar fent una síntesi de la Introducció, que ja és prou interessant.

El “Càntic de les Creatures” de Francesc d’Assís, es pot entendre en el seu sentit directe i material com una lloança a l’Altíssim pels diversos elements de la creació: el sol, la lluna i els estels, el vent i l’aigua, el foc i la terra. Aquesta és la manera més corrent de comprendre’l. És vàlida aquesta lectura, però cal llegir aquest poema a un altre nivell més profund, prestant atenció no ja senzillament a les coses que celebra, sinó a la manera original, singular, com les imagina, qualifica i ordena. Totes aquestes realitats còsmiques ens obren a unes profunditats que parlen de valors íntims de l'ànima de Francesc.

En la seva forma acabada, brolla el termini d'un llarg itinerari espiritual. Quasi vint anys des de la conversió de Francesc a la vida evangèlica. Vint anys en què es va dedicar, dia rere dia, a seguir les petjades del Senyor, meditant els valors evangèlics de la pura simplicitat, de pobresa i de pau que li semblaven essencials.

Tornant de l'Alverna, exhaust de forces, Francesc es va detenir en el monestir de Sant Damià, on vivia Clara i les seves germanes. Allí va escoltar per primera vegada les paraules de Crist que l'invitaven a restaurar la seva casa que amenaçava ruïna. Clara el va instal·lar en una casa annexa al convent. Els sofriments no deixaven a Francesc. Però una nit, reflexionant sobre les tribulacions que l'aclaparaven, va tenir pietat de si mateix i es digué interiorment:

“Senyor, socorreu-me en les meves flaqueses, perquè tingui la força de suportar-les pacientment”.

“Doncs bé, germà, li digué la veu, tingues gaubança i alegra’t enmig de les teves malalties i tribulacions, doncs, per tot, has de sentir-te en tanta pau, com si ja et trobessis en el meu regne”.

¿No és un acostament a l’Altíssim, que passa un temps per la humilitat i fervent comunió amb totes les criatures, i per l’obertura de l’ànima a les seves intimitats?

A l’estructura del poema s’hi poden comptar set estrofes seguint aquest ordre:

- 1ª Missenyor el germà sol.
- 2ª Germana lluna i els estels.
- 3ª Germà vent.
- 4ª Germana aigua.
- 5ª Germà foc.
- 6ª Germana terra la nostra mare.

Aquesta lloança pròpiament de les creatures, brollà la tardor de 1225. Posteriorment hi va afegir dues estrofes més: la setena estrofa no fou composta fins el mes de juliol de 1226. Aquesta setena estrofa és essencialment un himne al perdó i a la pau. La va motivar, el fet que el Bisbe i el Podestà d’Assís estaven enemistats i, Francesc, els va reunir a la plaça d’Assís i a la seva presència, Francesc i els seus germans cantaren aquesta estrofa del perdó i de la pau. El Bisbe i el Podestà es commogueren profundament i s’abraçaren allà mateix a la plaça, davant del poble. L’última i vuitena estrofa és una salutació a la “nostra germana la mort corporal”, redactada, molt poc temps abans de la mort de Francesc, que li va esdevenir els primers dies d’octubre de 1226. (2)

QÜESTIONARI

1. Coneixies el Càntic de les creatures?
2. Descobreixes les circumstàncies en què Francesc el va elaborar?
3. Què en treus ara, per a tu?
4. Què és el que més t’emociona de les meravelles que admires en la Creació?
5. Quines vivències de la meua infantesa i joventut (olors, imatges, paisatges...) encara romanen en mi?

- 1) Èloi Leclerc OFM. Introd. pp.11-18
- 2) “Càntic”, a *Escrits de Sant Francesc*, p.128